

Súčasná fotografia má byť prínosom, nie súbojom

Nie je to ani prvý, ani poslednýkrát, kedy sa jednotlivec snaží presadiť svoje zaujatie, svoje ciele, svoje záujmy s ovplyvňovaním podvedomého vnímania masy. Masa vždy dokáže viac ako jednotlivec. Ale jednotlivec z toho môže vyťažiť.

„Masová spoločnosť je dôsledok sociálnych vzťahov, ktoré priniesla priemyselná revolúcia a urbanizácia. Vyznačuje sa nivelizáciou neorganizovaných a navzájom odcudzených občanov. Hoci sú títo občania izolovaní, zároveň sú navzájom od seba závislí, pretože deľba práce vedie k vysokej špecializácii. Mechanizmy fungovania masovej spoločnosti preferujú kvantitu na úkor kvality, a to rovnako vo výrobe, spotrebe, politickom živote aj kultúre“ (Rankov, 2002, s. 31).

nivelizácia - vyrovnávanie na rovnakú úroveň

Špecializácia: Fotograf.

Ak by sme chceli pátrať po koreni problému súčasnej degradácie fotografie, museli by sme si dať základnú otázku- aké je miesto umenia v dnešnej spoločnosti? Umenie má totiž za cieľ reagovať. Byť kritikom, ktorý chváli, ale i karhá, spoznáva, pretvára, vykresľuje, hodnotí, načúva, sprostredkúva, presahuje, obohacuje. Ale stále za účelom - byť prínosom. Lebo umenie nikdy nemyslí iba samo na seba, nie je samo o sebe životaschopné, na to, aby dýchalo, potrebuje byť v spojení. S ľuďmi, o ľuďoch, pre ľudí. Máme tu umenie, máme spoločnosť. Tak kde to škripe? Dávne tvrdenie – doba ovplyvňovala umenie, umenie ovplyvňovalo dobu, už viac nie je použiteľné. Prečo? Pretože doba ovplyvňuje umenie, ale umenie už akoby neovplyvňovalo dobu. Umenie je vystavené vizuálne negramotnej spoločnosti, dokonca to zašlo ešte ďalej – vizuálne negramotní ľudia robia umenie. Teda „umenie“, pretože ono už nie je prínosom, ale nástrojom manipulačnej techniky na presadzovanie egoistickej povahy súčasného človeka. Inteligenčný reťazec je zakončený úrovňou „JA“. Psychologický boj egoizmov, kde silnejší vyhráva. Účel – prežiť. A vtedy je umenie sebadeštruktívne, pretože jeho cieľom nie je dobro spoločnosti, celku, ale dobro jednotlivca. A tu sme dospeli. Neschopní vnímať, neschopní prijímať umenie, nie sme schopní ani umenie tvoriť, neschopní vnímať umenie, vnímame to, čo sa za umenie iba vydáva, na základe toho sa tvorí to, čo sa za umenie iba vydáva, kvantita presahuje kvalitu a kruh sa uzatvára v nezmyselnom víre opakovania ilúzie o umení, o spoločnosti, o nás. Tak ako by sme už mohli vedieť, ktorá je tá dobrá fotografia?!

Ivana Pástorová